

[Langkilde.]

strationen i overformynderiet med henblik på besparelser, man sigtede på med den lov, der kom i 1950.

På andre punkter, hvor loven blandede sig i spørgsmålet om indtægterne, gik man klart ikke vidt nok, f. eks. med hensyn til reglen om 2 pct.s provision ved udlån. Jeg må erkende, at jeg ikke forstår, at denne regel fortsat eksisterer, at man ikke fra ministeriets side har taget spørgsmålet op om en smidigere regel med hensyn til provision ved udlån, når man ved, hvordan udviklingen har været med hensyn til sparekassers og andre institutioners udlån mod sikkerhed i fast ejendom.

Det fremgår af udvalgets betænkning, at den nuværende overformynder i april 1956 over for justitsministeriet stillede vidtgående forslag, som i forbindelse med yderligere besparelser måske kunne have ført til, at situationen var blevet rettet op, og som vel bl. a. ville have ført bort fra den uholdbare situation, som vi stadig er i, nemlig at kontohaverne ikke får mere end 4 pct. i rente af deres kontantmidler på et tidspunkt, da sparekasserenten og pengeinstitutternes indlånsrente i øvrigt ligger langt derover. Det er et spørgsmål, om det overhovedet på nogen måde kan forsvares, at man har ladet umyndiges midler, som indestod kontant, forrente på den måde, som man har gjort. Men justitsministeriet afviste i februar 1958, altså efter 1¾ års overvejelser, disse forslag og pålagde overformynderiet at foretage kraftige besparelser ved rationalisering. Situationen kunne ikke reddes ved besparelser — det er jo ikke så forfærdelig mange forretningsdrivende organisationer, der kan leve alene af at spare — og trods disse besparelsers gennemførelse måtte man i 1962 erkende situationens alvor, og man nedsatte så dette udvalg, som afgav betænkning i 1964. Det tør vel siges, at den udvikling på renteområdet og med hensyn til lønninger og andre driftsudgifter, som er sket siden udvalgets nedsættelse, og siden det den 6. juli 1964 afgav betænkning, ikke har forbedret situationen, men alvorligt forværret den.

Den højtærede ministers forslag om i det væsentlige at indskrænke overformynderiets virksomhed til bestyrelse af umyndiges midler har en betydelig sympati i vor gruppe.

Selvfølgelig kan der argumenteres for en fordeling af de umyndiges midler på private, dertil godkendte pengeinstitutter, og en sådan løsning kan vel ikke fuldstændig afvises, men det synspunkt, som ofte anføres — det har nu ikke været fremhævet her i dag — at disse penge må tilbage til provinsen og ikke anbringes i København, holder jo ikke stik; det ville være et vældigt populært angrebspunkt, hvis det var tilfældet, men der er intet grundlag for denne betragtning. Det er vel også spørgsmålet, om man ikke ville risikere for meget ved en spredning, om ikke hensynet til de umyndiges midlers sikkerhed her må være afgørende. Endelig er der hensynet til den administration, som tilsynet uvægerlig vil kræve, hvis der sker en sådan spredning af disse midler. Mon ikke, det netop var med henblik herpå, man i sin tid, i 1868, samlede de da eksisterende overformynderier i det københavnske?

Hvad angår de båndlagte midler og legatkapitalerne, foreslår den højtærede minister, at disse afgives til de private pengeinstitutter, og dette skal ske over en 3-årig periode. Det er vel rigtigt, at man afgiver disse midler nu. Slaget om dem blev jo for overformynderiets vedkommende tabt ved arveloven af 1963. Jeg synes imidlertid ikke, at det farvel, som man efter den højtærede ministers bemærkninger vil tage med disse midler, er helt pænt. Medens det forudsættes, at de umyndiges tilgodehavender fra lovens ikrafttræden skal forrentes med den rente, som de private pengeinstitutter yder, så vil man ikke forhøje renten af de båndlagte midler i tiden indtil overførslen, som altså skal foregå over 3 år, og som måske varer endnu længere — ministeren er jo inde på i sin fremsættelse, at det måske ikke kan klares med det nuværende personale. Det vil altså siges, at den kontohaver — vi kan kalde ham A — hvis midler overføres det første år, kan investere sine nu overførte midler til 8-10 pct., som markedsrenten er, medens kontohaveren Y — vi forudsætter, man går frem i alfabetisk orden; der kan være andre muligheder — som først det sidste år får sine midler overført, må gå og vansmægte med de 4 pct., han får i overformynderiet. En sådan ulige behandling af ensartede tilfælde kan vi vist ikke etablere; jeg vil spørge den højtærede